

σκολιά και σχηματίζει μέγαν γύρον, ἐνῶ ἡ ἐπικίνδυνος ὁδὸς εἶνε βραχεῖα καὶ βαίνει κατ' εὐθείαν. Εἰς τὴν ἄκραν πάσης συστάδος καλυβῶν φρουρός τις εἶνε ἐπιφορτισμένος εἰς τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον ἐπιδρομῆς γὰ εἰδοποιῆ κρούων τὸ τύμπανον. "Εκαστος ἰθαγενῆς τότε ὑποχρεοῦται γὰ ἐξαρτήσῃ ἀπὸ τῶν ὤμων τὸ τόξον του καὶ γὰ δράμῃ εἰς θέσιν ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένην. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τραυματιῶν μας ἤξανε τάχιστα.

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΑ ΒΕΛΗ

Τὰ δηλητηριασμένα βέλη εἶνε κινδυνώδεστα. Εἰς τῶν ἡμετέρων τραυματισθεῖς εἰς τοὺς μυῶνας τοῦ βραχίονος ἀπέβωσε μετὰ ἕξ ὥρας ἕτερος ἐλαφρότερον τραυματισθεῖς εἰς τὸν τράχηλον ἀπέβωσε κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν καὶ εἰς ἄλλος τραυματισθεῖς εἰς τὴν πλευρὰν ἔθανε τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν. Εἶχομεν πολλὴν περιέργειαν γὰ μάθωμεν τίς ἦτο ἡ οὐσία ἡ παράγουσα τόσον ὀλέθρια ἀποτελέσματα ὅτε ἐπέστρεψα ἐκ Νυάνζας πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὀπισθοφυλακῆς μας ἐσταθμεύσαμεν ἐν Ἀβιζίμπλα, αὐτόθι δὲ περιερχόμενοι τὰς καλύβας παρατηρήσαμεν πλεῖστα μικρὰ δέματα περιέχοντα μύρμηκας μέλανας ἀπεξηραμένους. Ἐμαθον τότε ὅτι ἐξ αὐτῶν, τριθεμένον εἰς κόνιν καὶ ψηνημένον ἐντὸς ἐλαίου ἐκ φοίνικος κατασκευάζεται τὸ φοβερὸν δηλητήριο, τὸ

προξενῆσαν τὸν θάνατον εἰς τινὰς ἐκ τῶν καλλιτέρων μισθωτῶν μας. Ἐκπληττόμεθα νῦν πῶς δὲν ἀνεύρομεν ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν ἐξήγησιν, διότι αἱ ἐρεθιστικαὶ ιδιότητες τῶν ἰστῶν ἐντόμων τινῶν εἰσι λίαν γνωσταί, μέγιστος δὲ εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ζωύφιων ἐξ ὧν δύναται τις ἐκεῖ πέραν γὰ κατασκευάσῃ δηλητήρια.

Ὁ μέγας μελας μύρμηξ ἐπὶ παραδείγματι, οὗ τὸ δῆγμα προξενεῖ μεγάλην φλύκταιναν, θά ἦτο δηλητηριωδέστερος ἐτι παρασκευαζόμενος κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον· αἱ μικραὶ φαιαὶ κάμψαι, κοπανισμένοι καὶ ἀναμειγμένοι μεθ' αἵματος εἶνε ἱκαναὶ γὰ βασανίσωσι τὸν ἄνθρωπον μέχρι θανάτου· αἱ ὑπερμεγέθεις ἀράχαι, μῆκος ἔχουσαι τριῶν περίπου ὑφεκατομέτρων, ὧν τὸ σῶμα περικαλύπτεται ὑπὸ αἰχμηρῶν κέντρων κινδυνωδεστάτων εἰς τὴν ἐπαφήν, παράγουσιν ἕτερον δηλητήριο τοῦ ὁποίου μόνῃ ἡ ἰδέα προκαλεῖ τὴν φρικίαν. Ἀπαγορεύεται ἡ κατασκευὴ τῶν τοιούτων δηλητηρίων ἐντὸς τῶν χωρίων. Ὁ ἄγριος ἀνάπτει τὸ πῦρ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους καὶ παρασκευάζει τὸ ὀλέθριον δηλητήριο, δι' οὗ ὁ ἐλέφας πίπτει καὶ κυλιέται χαμαί. Εἶτα ἐμβάπτει ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ξύλινον ἄκρον τῶν βελῶν του καὶ ἀφοῦ περικαλύψῃ τὰς αἰχμὰς διὰ χλωρῶν φύλλων ὅπως μὴ γείνη αὐτὸς τὸ πρῶτον θῦμα, εἶνε ἑτοιμος πρὸς πόλεμον.

Μετάρρασις Ψ'

ΟΣΙΑ ΜΑΡΙΑ

Α'.

Ἐν αἰθούσῃ χοροῦ :

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ Χ. χορεύει μετὰ τῆς δεσποινίδος . . . Ὁσίας Μαρίας, ὑψηλῆς, λυγρῆς, σεμνῆς τὸ παράστημα, μὲ λευκὴν ἐσθῆτα, μὲ καστανά μαλλιά καὶ μάτια παρθενικώτατα χαμηλωμένα.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ Χ. (Παύων τὸν χορὸν). — Ἄγαπάτε τὸ θάλας, δεσποινίς ;

— Ὅχι, κύριε.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ Χ. (Ἐκ π ἐ π λ η γ μ ἐ ν ο ς). — Μπα, παράξενον ! Πρῶτον χορεύετε θαυμάσια καὶ συνήθως ἀγαπᾶ κανεὶς ὅτι κάμνει πολὺ καλά· ἔπειτα ὅλαι αἱ νέαι ἀγαποῦν τὸν χορὸν . . .

— Ἐγὼ ἀνετράφην τόσον περιορισμένη . . . τόσον ὀλίγον βγαίνω εἰς τὸν κόσμον . . .

— Καὶ στενοχωρεῖσθε δι' αὐτό ;

— Ὡ, καθόλου. Δέν μου ἀρέσει ὁ κόσμος . . . μὲ πλήττει.

— Πῶς εἶνε δυνατόν ;

— Προτιμῶ γὰ ζω ἔς τὸ σπίτι μου μὲ τὰ βελία μου μὲ τὸ πιάνο μου . . .

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ Χ. (Κατ' ἰδίαν). — Κομμάτι σχολαστικά εἶνε αὐτά, ἀλλὰ τέλος πάντων πολὺ σπάνια προσόντα διὰ μίαν γυναῖκα σήμερον. (Μεγαλόφωνος). Καὶ ἀγαπᾶτε τὰ σωματικά γυμνάσια τοῦλάχιστον; Ἐχετε τόσην εὐκνησίαν ὥστε βέβαια καὶ θὰ κολυμβᾶτε καὶ θὰ ἵππευτε τόσον ὥρατα ὅσον καὶ χορεύετε. (Κατ' ἰδίαν). Λέγω βλακίαις, ἀλλὰ πρέπει γὰ ἐξετάσω αὐτὰ ποῦ συνδέονται μὲ τὴν κρᾶσιν, μὲ τὴν ὑγείαν . . .

— Ἐμαθα καὶ γὰ καλυμβῶ καὶ γὰ ἵππεύω, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσει οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο· προτιμῶ

τὴν ἡσυχίαν . . . Ζωὴ ἡσυχῆ, περιορισμένη, αὐτὸ εἶνε τὸ ἔνδον μου· καὶ ζω ἡσυχᾶ καὶ περιορισμένα, ὄχι ὅμως ὅπως θὰ ἤθελα γὰ ζω.

— Ἐν τούτοις . . . δὲν εἴσθε μελαγχολικῆ ;

— Ὅχι, κύριε. (Μεἰδιῶσα.) Εἶμαι πολὺ εὐθυμος. Δὲν ἤμπορεῖ τάχα μία γυναῖκα γὰ εἶνε εὐθυμος χωρὶς γὰ εἶνε καὶ γυναῖκα τοῦ κόσμου ;

— Βέβαια, δεσποινίς· ἤμπορεῖ πολὺ καλά γὰ εἶνε ! . . . (Κατ' ἰδίαν.) Ἄ ! μὰ εἶνε θησαυρὸς κεχυμμένος αὐτὴ ἡ κρῆν ! . . . Πόσο ἐπίγειοι ἄγγελοι ἴσταν αὐτὴν εἶνε ἔς τὸν κόσμον καὶ μένον ἀγνώριστοι. (Μεγαλόφωνος.) Καὶ δὲν ἵππευτε ποτέ ;

— Τὸ καλοκαίρι κάποτε, ὅταν μένωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ὅπως ἐγὼ μόνον εἰς τὴν ἐξοχὴν ἵππεύω. Καὶ . . . περνᾶτε τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν ;

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲν στενοχωρεῖσθε ;

— Καθόλου. Παίζω πιάνο, διαβάζω, ἐργάζομαι πολὺ ἡσυχώτερα παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Ἄ, τόσον, τὸ καλλίτερον ! (Κατ' ἰδίαν.) Τὰ ἔχασα δὲν ἤξεύρω τί λέγω ! . . . Καὶ πῶς γὰ μὴν τὰ χάσω ; Τί χάρις σώματος καὶ τί χάρις πνεύματος ! . . . Καὶ ἀγαπᾶ τὴν ἐξοχὴν, καὶ βαρύνεται τὸν κόσμον ! Εἶνε καμωμένη ὅπως τὴν θέλω ! . . . Τί μάτια ! . . . Πῶς μ' ἀρέσουν τὰ δειλὰ καὶ χαμηλωμένα αὐτὰ μάτια ! . . . (Μεγαλόφωνος.) Θὰ ἔχετε πολλὰς φίλας βέβαια ;

— Πολὺ ὀλίγας, κύριε . . . Δὲν κάμνω εὐκολὰ σχέσεις . . . Ἐχω μόνον μίαν ἐξαδέλφην μὲ τὴν ὁποίαν βλεπόμεθα πολὺ συχνά.

— "Ίσως ἔχετε καὶ ἐξαδέλφους . . . καὶ ἄλλους νέους γνωρίμους.

— Ναί, ἀλλὰ πολὺ σπανίως τοὺς βλέπω . . . "Ὅλοι ἔχουν ἐργασίας . . . "Ἐγὼ ὅμως μικρὰ ἀνεψάκια ποὺ τὰ βλέπω καθ' ἡμέραν. Τρελλαίνομαι διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ.

— Καὶ κάμνετε καλὰ, δεσποινίς.

— Εἶνε τὸσον νόστιμα, τὸσον χαριτωμένα τὰ παιδιὰ . . . Τίποτε δὲν μὲ διασκεδάζει περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς μου.

— Ἡ κυρία ἀδελφῆ σας ἔχη πολλὰ παιδιὰ ;

— Ἐξ εὐμορφότατα κουκλάκια.

— Θέλετε νὰ χορεύσωμεν ἀκόμα δύο γύρους.

— Ἄν θέλετε σεῖς. (Χορεύουν.)

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ. Συγκεινημένος σφίγγει ἐν τῇ ἀγκυρῇ τὴν Ὅσιαν Μαρίαν περισσότερο τοῦ πρέποντος. — Τί παρθενικὴ χάρις! . . . Τί ἀφέλεια! . . . Καὶ πῶς ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ! . . . Δὲν ἔχει γονεῖς, δὲν ἔχει φίλους, οὐτὲ ἐξαδέλφους οὐτὲ γνωρίμους πολλούς! . . . Καλὰ λέγει ἡ θεία της, αὐτὴ εἶνε γιὰ μένα.

Β'

Μετὰ μίαν ὥραν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ. ἀπὸ τῆς θύρας παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Ὅσιαν Μαρίαν ἢ ὅποια χορεύει μεθ' ἐνὸς κομψευομένου νεανίου:

— Παράξενον! . . . Μοῦ φαίνεται πῶς τώρα εἶνε διαφορετικὴ ἀπὸ πρῖν. Εἶνε ζωηροτέρα, φέρεται μὲ οἰκειότητα, μὲ πολὺ θάρρος, τοῦ ὀμιλεῖ καὶ τὸν βλέπει κατὰ πρόσωπον. Ἐρώτησα τί τὸν ἔχει καὶ ἔμαθα πῶς δὲν εἶνε συγγενῆς της· εἶνε ἀπλῶς γνωρίμὸς της. Καὶ αὐτὴ ἔλεγε πῶς δὲν κάμνει εὐκολα σχέσεις. (Βλέπων τὸ ὄρολόγιόν του.) Τρεῖς . . . αὐριον πρῶτ' ἔχω ἐργασίαν. "Ὡρα νὰ φεύγω . . . "Ἄ, ἐπῆγαν εἰς τὴν σέρραν καὶ ὀμιλοῦν ἀδιακόπως. "Ἦθελα νὰ ἤξευρα τί λέγε. Θὰ προσπαθῆσω ν' ἀκούσω καὶ ἄς μὴν εἶνε καὶ τὸσον τίμιον. (Πλησιάζει καὶ κρύπτεται ὀπίσω ἀπὸ τὰ φυτὰ.)

Ο ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΣ. — Εξέρεις πῶς εἶσαι πολὺ εὐμορφῆ ἀπόψε ;

— Τὸ ξεύρω' μοῦ τὸ εἶπαν καὶ ἄλλοι πρωτύτερα!

— Μοῦ φαίνεσαι ὅμως σὰν διαφορετικὴ, κατὶ ἔχει ἡ φυσιογνωμία σου.

— Δὲν βλέπεις ; (Γελῶσα.) Εἶνε τὸ κτένισμα αὐτὸ ποῦ μὲ κάμνει σὰν μαθητρίαν τοῦ Ἄρσακείου.

— Καὶ ποῦ σοῦ ἤλθεν ἡ ιδέα νὰ χαλάσῃς τὰ ὠρατὰ σγουρά σου ;

— Γιατί; δὲν μου πάει αὐτὸ τὸ κτένισμα;

— Καλὸ καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ προτιμῶ τὸ ἄλλο τὸ τρελλό' ἔτσι εἶσαι σὰν μισοκακομοῖρα.

— Οὐτ' ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει. Ἄλλὰ ἔγινε ἐπιτηδὲς γιὰ τὸν λεγόμενον . . . Φαίνεται πῶς δὲν τοῦ ἀρέσουν τὰ σγουρά μαλλιά.

— Μὰ εἶνε λοιπὸν σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα ; Ἐγὼ τὸ ἔπαιρνα εἰς τὰ ἀστεῖα.

— Πολὺ σπουδαῖον!

— Καὶ τίνος ἤλθεν ἡ ιδέα.

— Ἡ γρηῃ ἡ θεία μου τὸν ἐδιάλεξε. Θελεῖ, λέγει, νὰ μου δώσῃ ἄνδρα σωστὸν μὲ τετρακόσα δράμια νοῦν καὶ τετρακόσας χιλιάδας περιουσίαν ὄχι κανένα λιμοκοντόρον σάν . . .

— Σὰν ἐμένα αἶ ;

— Βέβαια.

— Εὐχαριστῶ τὴν κυρίαν θεῖαν σου διὰ τὴν ἐκτίμησιν . . . Καὶ σὺ πῶς τὸν εὐρίσκεις τὸν γαμβρόν;

— Νερὸβραστον, σχολαστικὸν καὶ ἀδιάκριτον. Μοῦ ὀμιλοῦσεν μ' ἓνα τρόπον ὡσάν νὰ ἦτο ἀνακριτῆς ἢ πνευματικὸς.

— Καὶ σὺ τί ἀπαντοῦσες ;

— "Ὅ,τι τοῦ ἀρέσει νὰ ἔχη ἡ γυναῖκα ποῦ θὰ πάρῃ. Τοῦ ἔλεγα πῶς δὲν ἀγαπῶ τὸν χορὸν . . .

— Ἐσὺ ποῦ τρελλαίνοσαι!

— Πῶς βαρύνομαι τὴν συντροφία . . .

— Ἐσὺ ποῦ χάνεσαι γιὰ κόσμον!

— Πῶς μ' ἀρέσει πολὺ ἡ ἐξοχή . . .

— Ἐσὺ ποῦ κοιμᾷσαι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδου ὅταν μένετε ἔς τὴν ἐξοχὴν γιὰ νὰ περιᾶ γρηγόρα ὁ καιρὸς!

— Πῶς δὲν βλέπω κανένα, πῶς δὲν κάμνω εὐκολα σχέσεις.

— Καλὲ τί λές ;

— Πῶς τρελλαίνομαι μόνον διὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς μου.

— Ἐνῶ φοδᾷσαι ἴσα ἴσα νὰ μὴ σοῦ ζαρῶσουν τὸ φόρεμά σου.

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ ἔτσι μοῦ εἶχε παραγγείλῃ ἡ θεία μου . . . καὶ ἔκαμνα τὴν Ὅσιαν Μαρίαν.

— Δὲν ἤσουν καθόλου ὑποχρεωμένη.

— "Ἦμουν καὶ παραήμουν ἡ θεία μου ἦτον ἐκεῖ κοντὰ καὶ μ' ἐκύτταξε μέσα ἔς τὰ μάτια. Τὸ ξεύρεις πῶς δὲν με συμφέρει νὰ τα χαλιάσω μαζί της, καὶ εἶνε περιττὸν νὰ κάμνης τὸν ζηλιάρην. Πρέπει νὰ οἰκονομοῦμεν τὰς περιστάσεις. Καὶ ἂν μ' ἔδλεπε τώρα μαζί σου ἐδῶ . . . Εὐτυχῶς παίξει οὐστ μέσα.

— Καὶ ὁ φίλος ;

— Θὰ ἀπεχειμήθη εἰς καμμίαν πολυθρόναν ἢ θὰ ἔφυγε καὶ μᾶς ἐξεφορτώθηκε.

— Χορεύομεν.

— Ἄς χορεύσωμεν, νὰ μὴν παρατηρηθῇ πῶς ἐλείψαμεν καὶ τὸσην ὥραν ἀπὸ τὴν σάλαν.

Ἀπομακρύνονται καὶ ὁ κύριος Χ. ἐξέρχεται τῆς κρύπτης του. Αἱ ιδεαὶ του περὶ τῆς Ὅσιας Μαρίας καὶ τῶν ἐπιγείων ἀγγέλων ἠλλάξαν ἐπαισθητῶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο.

Μίμησις

ΔΣ

ΦΩΣ

"Ὅταν ὀλόνεκρη τὴ γῆ ξανοίγω
Στοῦ ὕπνου ἀνάμεσα τὴν ἀγκαλιά,
Τὰ μάτια σου ἦθελα τότε ν' ἀνοίγω
Μὲ τὰ θερμότερα γλυκὰ φιλιὰ.

Κι' ὅταν χαρούμενη ἢ αὐγὴ προβαίνει
Μὲ τὴ ῥοδόλευκν χρυσοῖ στολί,
Καὶ ἔς τὴν ἀγκάλῃ μου θᾶσαι γυρομένη,
Νὰ κλειῶ τὰ μάτια σου μ' ἓνα φιλί.

Ἡ ζῆλεια μ' εἴθειρε σκληρὸ κοράσι
Καὶ θέλω ὁ πόθος μου νᾶναι κρυφός.
Κι' ὅταν ἀπλώνεται σκότος ἔς τὴν πλάσι
Θέλω ἀψ' τί μάτια σου νὰ βλέπω φῶς.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ